

relsesordenen én per titusind. Hvis forbrugeren grillede kødet, ville risikoen være ca. 10 gange højere. En risiko af den størrelsesorden ville aldrig blive accepteret for en ny teknologi, for et tilsætningsstof, eller for en ny slags fødevarer.

Der er mange usikkerheder i beregningerne. Hvis man steger hårdt eller branker kødet, hvis man bruger stegesky til sovs, hvis man griller over trækul, træ eller kogler, eller hvis man tilhører den tiendedel af befolkningen, som er mest genetisk prædisponeret for at udvikle kræft kan risikoen være endnu større.»

Det konkluderes i Danmark som Foregangsland, at grillning af mad ikke skal overdrives. Forbrugere anbefales at spise grillet mad højst 1-2 gange om ugen. Desuden skal man helst bruge en lodret grill, fordi fedt, der drypper ned på glødende kul, giver en kraftig forurening af maden.

For så vidt angår spørgsmålet om sammenhæng mellem grillning og hjertekarsygdomme oplyser Fødeveddirektoratet, at spørgsmålet er uafklaret, men at det forholdsmæssigt ikke vurderes at udgøre et stort problem.

Spm. nr. S 2315

Til socialministeren (12/4 2000) af:

Birthe Skaarup (DF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage over for Galten Kommune, der behandler forslag om at bruge frivillige besøgsvenner til at udføre opgaver, eksempelvis indkøb, der efter spørgerens mening hører under den praktiske hjemmehjælp, som er en kommunal opgave?«

Begrundelse

Formålet med besøgsvenner er at hjælpe ensomme i hverdagen, så de har nogen at tale med og kommer ud af isolation. Meningen er ikke, at besøgsvenner skal fungere som hjemmehjælper, således at kommuner slipper for deres ansvar. Kommunerne har pligt til at sørge for deres ældre.

Svar (27/4 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det er kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune, der inden for servicelovens bestemmelser om praktisk bistand og personlig hjælp har både det økonomiske og indholdsmæssige ansvar for at tilrettelægge den personlige og praktiske hjælp.

Generelt kan jeg oplyse, at de lovgivningsmæssige rammer for kommunes pligt til at tilbyde personlig og praktisk hjælp m.v. findes i servicelovens kapitel 14. Efter servicelovens § 71, stk. 1, sørger kommunen for tilbud om personlig hjælp og pleje samt hjælp eller støtte til nødvendige praktiske opgaver i hjemmet. Efter servicelovens § 71, stk. 2, gives sådanne tilbud til personer, som på grund af midlertidig eller varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer ikke selv kan udføre disse opgaver.

Det er ikke i servicelovens § 71 konkret angivet, hvilke tilbud kommunen skal give.

Kommunalbestyrelsen træffer altså inden for servicelovens rammer beslutning om det lokale serviceniveau, herunder hvilke tilbud der skal stilles til rådighed, omfanget af disse, samt hvem der er berettiget til at få disse tilbud. Som en del af den kommunalpolitiske beslutning om serviceniveauet kan ydelsens art og størrelse kombineres med beslutninger om, hvilke persongrupper - vurderet efter funktionsniveau - der skal have hvilke ydelser (også omfangsmæssigt).

Det fremgår af punkt 70 i Socialministeriets vejledning af 6. marts 1998 om sociale tilbud til ældre m.fl., at det er kommunalbestyrelsens opgave at foretage en økonomisk og indholdsmæssig prioritering dels af de forskellige forvaltningsområder dels af ressourcerne inden for de enkelte områder. Såfremt kommunalbestyrelsen i denne forbindelse beslutter at ændre indholdet af den praktiske hjælp - fx således at indkøb af dagligvarer ikke længere skal varetages som led i ordningen efter § 71 - skal omlægningen ske på en sådan måde, at de personer, der har behov for hjælp til indkøb, har mulighed for at få den fornødne hjælp på anden måde.

Serviceloven viderefører også bistandslovens princip om, at hjælpen fra det offentlige først træder til, når borgeren ikke kan klare sig ved egen eller andres hjælp. Efter servicelovens § 1, stk. 3, bygger hjælpen efter denne lov på den enkeltes ansvar for sig selv og sin familie.